

El jutge Moreiras no va aconseguir el cas

El finançer va intentar per tots els mitjans que Miguel Moreiras fos l'instructor del cas.

Amb Pepe Navarro, a la televisió

Conde tindrà un 'judici paral·lel' com el 'cas Alcàsser' a 'La sonrisa del pelicano'.

La gran família 'Condeone'

Mario Conde ha utilitzat influències i dossiers contra el PSOE

JORDI CORACHÁN
Barcelona

Uns grams de gominà i molts quilos d'altivosa ja se li van entreure a Mario Conde en la seva primera compareixença al congrés, cap a l'octubre de 1994. Encara tremolen els ulls espurnejants de la diputada socialista Mercedes Aroz, davant dels riures i la perversió que van suscitar les seves preguntes sobre el forat de Banesto. Don Mario es va defensar com acostuma a fer-ho: atacant. I va arribar a acusar el Banc d'Espanya de robar-li l'entitat per revendre-la als seus amics. Començava així una defensa diàbolica. Era el principi d'una estratègia que no va deixar viure tranquils durant molts mesos les institucions d'Espanya. Inclosa la Corona.

Dos mesos després es va concretar la querrel·la. I demà comença el gran judici contra Conde. Durant aquests tres anys, el país ha viscut sobresaltat. Cada acció de la justícia era replicada per Conde amb un escàndol. Jutges, fiscals, policies, empresaris, espies i periodistes van participar en l'endemniada contraefensiva de l'exbanquer.

Pocs dies després que Conde ingressés a la presó -el 23 de desembre de 1994-, José Amedo destapava la caixa dels trons del GAL davant el jutge Baltasar Garzón, ressentit amb els socialistes després de la seva frustrada experiència política. Durant el mes que el banc va ser a la presó, *El Mundo* va publicar diàriament detalls de la guerra bruta contra ETA. Van caure els principals càrrecs d'interior en l'etapa de Govern socialista.

L'estratègia de Conde va coincidir amb els interessos de Javier de la Rosa, que va abandonar la presó el 13 de novembre de 1995 pel cas *Grand Tibidabo*. Tots dos van subscriure l'anomenat *Pacto de la Salceda*, que agitaria encara més la vida política i judicial. Es va desencadenar la guerra sense quarter: trànsit de dossiers, punxades telefòniques indiscriminades, noves amenaces... Cap dels dos ha aconseguit l'arxiu de les seves respectives causes judicials. I va esclatar l'escàndol de les escoltes del Cesid, que es va saldar amb la dimissió del llavors vicepresident Narcís Serra.

Durant els últims tres anys,

Conde ha replicat cada acció de la justícia contra ell amb un dossier sobre el GAL o el Cesid

Conde es va reunir en secret amb el coronel Juan Alberto Perote, que va sostreure documents i fitxes dels serveis secrets sobre les escoltes i la lluita antiterrorista. Pedro J. Ramírez i un reguitzell de periodistes van publicar els documents confidencials en un intent d'incriminar Felipe González, que va ser objecte d'un intent de xantatge de Jesús Santaella, advocat de Conde i Perote. L'operació de persecució implacable del Govern va comptar amb altres importants suports. El jutge Javier Gómez de Liaño, germà d'un altre lletrat de Conde, va obrir un nou sumari sobre el GAL, mentre un dels seus col·legues seguia aprofundint en la trama de Fiesla. Els sumaris es multiplicaven a l'Audiència Nacional. Els fiscals Eduardo Fungairiño, Ignacio Gordillo, María Dolores Márquez -companya del jutge Liaño-, Pedro Rubira i Jesús Santos s'enfrontaven al seu cap, al mateix temps que alimentaven les causes amb tant de zel que van rebre el sobrenom d'indomables.

Conde intentava rentar la seva imatge amb informes de l'economista Ramón Tama-

Cronologia

Desembre de 1994

Querrel·la contra Conde. Garzón reobre el 'cas GAL'. Conde ingressa a la presó. El mateix dia Amedo declara extensament

Gener de 1995

Mentre Conde és a la presó, *'El Mundo'* publica gairebé cada dia revelacions sobre el GAL. Amedo hi implica Vera, Sancristóbal, Álvarez i Damborenea. Conde surt de la presó

Febrer de 1995

Presó per als 'gal'. De la Rosa surt de la presó i tanca amb Conde l'anomenat 'pacte de la Salceda' amb la finalitat de pressionar el Govern

Juny de 1995

'El Mundo' revela l'escàndol de les escoltes del Cesid. Conde es reuneix en un xalet amb l'excoronel Perote, l'espia que va sostreure documents i cintes dels serveis secrets. Serra presenta la dimissió

Juliol de 1995

Damborenea i Álvarez declaren contra Felipe. Roldán és processat

Setembre de 1995

Conde pressiona el Govern amb material del Cesid. *'El Mundo'* vincula el general Galindo a la guerra bruta contra ETA

Març de 1996

Garzón investiga l'anomenat GAL Verd. Moner deixa González i Serra fora de la trama dels GAL

Maig de 1996

Roldán revela a *'El Mundo'* la trama i hi implica Felipe. Gómez de Liaño, germà de l'advocat de Conde, implica Galindo en el sumari Lasa i Zabala

Juny de 1996

González rep Santaella, un altre dels advocats de Conde, a la Moncloa. Garzón troba a la cel·la de Perote el 'document dels horrors' utilitzat per Conde per fer xantatge al Govern

Desembre de 1996

'El Mundo' comença a publicar una sèrie de 20 documents del Cesid i l'endemà *'El País'* els dona tots alhora

Març de 1997

Comença el judici Argentina Trust. Conde és condemnat a 6 anys de presó. Paga una fiança de 2.000 milions de pessetes

Juny de 1997

• Conde i Pedro J. Ramírez utilitzen el 'cas Sogecable' per arremetre contra Felipe González i Jesús de Polanco. El banquer declara a *'El Mundo'* i al 'reality show' de Pepe Navarro que és víctima d'una conspiració

• L'entorn de Conde adverteix que hi ha fotos de la vedet Barbara Rey amb una alta personalitat

mes (exdiputat del PCE), que també va treballar per De la Rosa. El periodista Raúl Heras va treure un llibre elogiós sobre la figura del banquer per contrarestar les demolidores informacions d'Ernesto Ekaizer des d'*El País*. I *El Mundo* llançava tota l'artilleria acumulada per Conde i De la Rosa, que van reclutar ex-policies vinculats al GAL per elaborar informes privats mitjançant mètodes més que dubtosos (diversos països africans en busquen un per aquestes pràctiques). Els periodistes Jesús Cacho, Manuel Cerdán, Antonio Rubio, Pablo Sebastián i altres es van encarregar d'airejar les informacions. Espanya va entrar en una taquicàrdia permanent.

El jutge Liaño ja va advertir el fiscal José Aranda sobre l'atreviment de querellar-se contra Conde. **"Pepe, has comès un greu error"**, li va dir. Lluny d'acovardir-se, Aranda es va atrevir a enfrontar-se a Márquez de Prado. Llavors, el jutge va citar a declarar el fiscal per ocultar suposadament un informe, una actuació sense suport legal ni precedents. Al final es va saber que van ser Fungairiño i Márquez els que no van remetre el dictamen al jutjat, motiu pel qual després van ser sancionats. Però era massa tard. Aranda s'havia convertit en una víctima més d'aquesta gran família, que ara controla altes instàncies de la judicatura. Es tracta dels mateixos protagonistes que han intentat usurpar a la justícia ordinària la causa oberta pel vídeo sexual de Pedro J.

I els mateixos que van actuar en el cas *Sogecable*, un procediment obert el mes de juny passat per Liaño contra Jesús de Polanco, editor d'*El País*. Un assumpte, que com els altres, va comptar amb el suport periodístic del diari *El Mundo*, la cadena COPE i la revista *Època*. Antonio García-Trevijano, advocat lligat al rotatiu esmentat, i el franquista Jaime Campmany, director del setmanari, van iniciar el procés amb una denúncia que va acabar en no res.

Tres mesos abans, Conde havia estat condemnat a sis anys per l'assumpte Argentina Trust. El banquer va haver de pagar 2.000 milions per clausir la presó. El que va ser doctor *honoris causa* per la Universitat Complutense de Madrid s'enfronta ara a una petició

El banquer ha utilitzat una trama

de jutges, fiscals, policies i

periodistes per intentar evitar

seure de nou a la banqueta

de 35 anys de presó.

Conde ha tractat per tots els mitjans d'impedir la celebració del seu judici. Fins i tot s'ha entrevistat amb la vedet Barbara Rey per intentar involucrar en les seves tòrboles maniobres Joan Carles I. Aquests dies s'ha tornat a prodigar en els mitjans que li són afins. Tant a *El Mundo*, com al 'reality show' *La sonrisa del pelicano*, que dirigeixen Pepe Navarro i Ignacio Fontes, ha tornat a acusar el PSOE d'haver instrumentalitzat la justícia per tapar **"l'error"** de la intervenció de Banesto.

En aquests mateixos termes es va expressar sobre el cas *Argentina Trust*. No obstant, la sentència va condemnar Mario Conde per apropiació indeguda de 600 milions de pessetes del banc. Al seu moment, *El Mundo* va publicar que aquests diners havien servit per subornar responsables del PSOE per aconseguir rebaixos fiscals per a la corporació industrial de Banesto. La mentida és irremediable. Però la resolució judicial va servir per retornar el somriure a la maltractada Mercedes Aroz. ■

L'acusació té el repte d'aclarir la 'trama suïssa'

Un dels assumptes clau que es tractaran en el judici és el relatiu a la *trama suïssa*, per mitjà de la qual Conde, en unió amb Romani, Gómez de Liaño i Stíges, hauria desviat al país helvètic part dels diners obtinguts en els negocis irregulars que va muntar entorn del banc. En una comissió rogatòria enviada pel jutge instructor Manuel García-Castellón a Suïssa, el fiduciari Paolo Gallone va confessar que dues empreses administrades per ell -Asni Investments i Jamuna- eren en realitat de Gómez de Liaño i Stíges, mentre que una tercera -Kaneko Holding- pertanyia a Conde.

La declaració de Gallone va resultar fonamental perquè l'Audiència Nacional decidís fer seure a la banqueta Liaño i Stíges. Tots dos havien estat exonerats a la fase d'instrucció del sumari, a causa del fet que aleshores no es coneixia el contingut de la comissió rogatòria. En una comissió rogatòria posterior, Paolo Gallone va revelar que part dels diners procedents de les operacions presumptament delictives van ser ingressats a la Fundació Melvin, integrada per Conde, Romani, Gómez de Liaño i Stíges.

La societat Asni Investment figura com a receptora de 845 milions de pessetes, procedents de l'operació de Promocions Hoteleres, qualificada pel jutge instructor d'estafa, en què Conde ja figura com a acusat juntament amb el seu presumpte testaferró, Eugenio Martínez. Per la seva banda, Jamuna va intervenir en l'operació Isolux, mitjançant la qual el grup Banesto va vendre el 40% de l'empresa Isolux per 600 milions de pessetes i poc temps després el va recomprar per 4.676 milions.

Gallone potser ajudi a desfer encara més la madeixa de la *trama suïssa* quan intervingui com a testimoni durant el judici. ■